

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΙΛΑΡΙΩΝΑΣ: ΔΕΝ ΘΑ ΑΛΛΑΖΑ ΜΕ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΜΟΥ ΑΥΤΗ

Την παραμονή της 30^{ης} επετείου της είς Πρεσβύτερον χειροτονίας του, της γενομένης στις 19 Αυγούστου 1987, ο Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, παραχώρησε συνέντευξη στη «Rossiyskaya gazeta».

– Σεβασμιώτατε, στις 19 Αυγούστου συμπληρώνετε την 30^η επέτειο της είς Πρεσβύτερον χειροτονίας Σας. Πείτε μας, πώς Σας ήρθε η απόφαση να γίνετε Ιερέας. Μετανοίωσατε ποτέ ή είχατε αμφιβολίες για την ορθότητα της επιλογής αυτής;

– Την απόφαση να αφιερωθώ στη διακονία της Εκκλησίας την πήρα στην ηλικία των 15 ετών. Ήμουν τότε σπουδαστής του μουσικού κολλεγίου και ετοιμαζόμουν να ακολουθήσω τη σταδιοδρομία του επαγγελματία συνθέτη. Έν τούτοις, η Εκκλησία με προσελκούσε όλο και περισσότερο. Με μαγνήτιζε ολόκληρη η ατμόσφαιρα γύρω από τις θείες ακολουθίες και όλη η τάξη της εκκλησιαστικής ζωής την έβλεπα σαν κάτι δικό μου. Με τη μάνα μου πήγαμε προσκυνητές σε διάφορες Ιερές Μονές, διαβάσαμε μαζί τους Αγίους Πατέρες, τα θεολογικά έργα, είχαμε επικοινωνία και συναναστροφή με Ιερείς και Γέροντες. Η απόφαση για να ιερωθώ ωρίμαζε μέσα μου σταδιακά, αλλά ήταν μελετημένη, μετρημένη και ακλόνητη. Από τότε που έγινα μοναχός και σύντομα και Ιερέας, ποτέ μου δεν μετάνιωσα για την επιλογή μου, αλλά ούτε είχε αμφιβολίες για την ορθότητά της. Δεν θα άλλαζα με τίποτε άλλο τη διακονία μου αυτή.

– Ως κληρικός υπηρετήσατε σε διάφορα μέρη από τη Μόσχα μέχρι τη Βιέννη. Διέφερε πολύ η πρακτική της διακονίας Σας; Τί αγαπήσατε αλλά και αγαπάτε περισσότερο απ' όλα στη διακονία του Θεού; Η εξομολόγηση, η τέληση της Θείας Λειτουργίας, η διαποίμανση των πνευματικών τέκνων;

Η τέλεση της Θείας Λειτουργίας είναι εκείνος ο πνευματικός σκελετός περίξ του οποίου οικοδομείται ολόκληρη η ζωή ενός κληρικού. Η Θεία Λειτουργία, όταν παρίσταται κανείς έμπροσθεν του Ιερού Θυσιαστηρίου τον ενδυναμώνει για να μπορέσει να ασχοληθεί με όλα τα υπόλοιπα.

Προ τριακονταετίας άρχισα την ιερατική μου διακονία σε μοναστήρι. Αλλά πολύ σύντομα διορίστηκα σε ενορία για να καταλήξω τελικά Προϊστάμενος πρώτα των δύο και μετέπειτα των τεσσάρων Ιερών Ναών σε επαρχία της Λιθουανίας. Τρεις από τέσσερις Ναούς ευρίσκονταν σε χωριά, όπου σχεδόν δεν έμεινε το Ορθόδοξο στοιχείο, διότι η πλειοψηφία των ενοριτών είχαν ήδη πεθάνει. Η Τρίτη της Β' Εβδομάδος μετά το Πάσχα (κατά την οποία στη Ρωσική Εκκλησία για πρώτη φορά μετά την Ανάσταση του Κυρίου τελούνται επιμνημόσυνες δεήσεις) ήταν η κυριώτερη ημέρα του χρόνου, όταν από ολόκληρη τη Λιθουανία προσήρχονταν συγγενείς, προκειμένου να μνημονεύσουν τους κεκοιμημένους τους. Και έν συνεχεία πάλι ησυχία μέχρι του χρόνου. Ακόμη και στην ακολουθία της Αναστάσεως παρόντες ήταν όχι περισσότερα από 30 άτομα.

Ακολούθως διορίστηκα στην ενορία στο Κάουνας. Εκεί εντελώς διαφορετική ήταν η κατάσταση. Είχα πολλούς ενορίτες και πολύ δουλειά. Πήγα στο Ρωσικό σχολείο για να διδάσκω τα Θρησκευτικά στα παιδιά, κατ' αρχάς σε μία μόνο τάξη, μετά στην άλλη και αργότερα σε όλες τις δέκα τάξεις του σχολείου. Ήταν πολύ ενδιαφέρουσα και χαρμόσυνη εποχή.

Ακολούθησε η διδασκαλία στην Ιερατική Σχολή Μόσχας, η φοίτηση στην Οξφόρδη, η επιστροφή στη Μόσχα, η συνάντηση με τον τότε Μητροπολίτη και νυν Αγιώτατο Πατριάρχη Κύριλλο. Αυτή η συνάντηση άλλαξε εντελώς την πορεία μου. Παλαιότερα ασχολήθηκα αποκλειστικά με το ποιμαντικό έργο και τη θεολογία, ενώ από τότε μου άνοιξε ένας νέας ορίζοντας των εξωτερικών εκκλησιαστικών σχέσεων. Εισήλθα μέσα πριν από 22 χρόνια και συν Θεω εξακολουθώ αυτή την πορεία μέχρι σήμερα.

Μετά από εξάχρονη ενασχόληση στο Τμήμα Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων υπό καθοδήγηση του Μητροπολίτη Κυρίλλου χειροτονήθηκα Επίσκοπος και υπηρετούσα από διάφορες θέσεις στην Αγγλία, το Βέλγιο, την Αυστρία και την Ουγγαρία. Και να, εδώ οκτώμισι χρόνια υπηρετώ στη Μόσχα ως Πρόεδρος του ΤΕΕΣ, της Θεολογικής Επιτροπής, Πρύτανης του Θεολογικού Ινστιτούτου Μεταπτυχιακών Σπουδών και Προϊστάμενος του Ιερού Ναού στην οδό Ορντύνκα.

Την κύρια μου συμβολή τη βλέπω ως συμπαράσταση στον Αγιώτατο Πατριάρχη στους τομείς, τους οποίους μου αναθέτει ο ίδιος. Έχω δουλειές. Αλλά η τέλεση της Θείας Λειτουργίας πάντα παραμένει κέντρο, πέριξ του οποίου οικοδομούνται όλα τα υπόλοιπα.

– Έχετε συγγράψει αρκετά βιβλία, συμπεριλαμβανομένου του τελευταίου μνημειώδους πονήματός Σας «Ιησούς Χριστός. Ο βίος και η διδασκαλία Του». Κατά τη γνώμη Σας, ποια γλώσσα οφείλει κανείς να μιλάει στο σύγχρονο κόσμο περί Θεού και Σωτηρίας;

– Πρώτον, οφείλουμε να μιλήσουμε τη γλώσσα, της οποίας είμαστε καλοί γνώστες, και δεύτερον, μια γλώσσα, η οποία θα είναι κατανοητή από τους ανθρώπους. Αγώνίζομαι στο έπακρο να μεταχειρίζομαι όλες τις γλώσσες, των οποίων είμαι κάτοχος. Και αυτό δεν αφορά μόνο τις γλώσσες στην κυριολεξία τους: τη μητρική και τους ξένους. Χρησιμοποιούμε άλλη γλώσσα για το κήρυγμα, άλλη σε τελεοπτική εκπομπή, άλλη στο βιβλίο, άλλη στο άρθρο, άλλη σε μία συνέντευξη, άλλη σε κατ'ιδίαν συνομιλία, άλλη κατά την Εξομολόγηση και λοιπά Μυστήρια. Εκτός του ενάρθρου λόγου, υπάρχει και η γλώσσα μουσικής, με την οποία προσπαθώ καμιά φορά να μεταφέρω κάτι στους ανθρώπους.

Αλλά όλες αυτές οι γλώσσες τις μεταχειρίζομαι με μοναδικό σκοπό να μιλήσω στους ανθρώπους περί Θεού, περί Χριστού, περί Εκκλησίας και περί σωτηρίας. Ακριβώς αυτός ίσως ήταν και ο λόγος να χειροτονηθώ πριν από 30 χρόνια. Άλλωστε η διακονία του Ιερέα ή του Επισκόπου είναι συνέχεια της αποστολικής διακονίας, όπου κεντρική θέση κατέχει το κήρυγμα για το Χριστό. Γι' αυτό με κάθε διαθέσιμο μέσο προσπαθώ να κηρύττω.

– Δεν μας λέτε, συνεχίζετε τη μουσικοσύνθεση; Από μουσικής απόψεως, η Ορθόδοξη θεία λατρεία Σας ευρίσκει αναπαυμένο; Πώς θέλατε να τη βλέπατε από μουσικής απόψεως;

– Η κορυφή της μουσικής μου δημιουργικότητας ήρθε το διάστημα 2006–2008 με τη σύνθεση ένα προς ένα μερικών μεγάλων έργων: της Θείας Λειτουργίας, της Αγρυπνίας, των «Κατά Ματθαίον Παθών», του «Ορατόριου των Χριστουγέννων», της συμφωνίας «Ωδή των αναβαθμών» με στίχους των ψαλμών. Στη συνέχεια συνέθεσα και μερικά άλλα μικρότερα έργα, συμπεριλαμβανομένης της Καντάτας “Stabat Mater”. Από το 2012 δεν συνέθεσα κανένα έργο, διότι δεν έχω χρόνο.

Η ψαλμωδία κατά τη θεία λατρεία πρέπει προπαντός να είναι διαποτισμένη από προσευχή. Δεν πρέπει να σε αποσπά από την προσευχή, αλλά αντιθέτως να συμβάλει σ' αυτή. Στενοχωριέμαι πολύ όταν κατά την ακολουθία η χορωδία ψέλνει πολύ δυνατά ή ερμηνεύει συναυλιακά κομμάτια. Η Θεία Λειτουργία οφείλει να διακρίνεται από ακεραιότητα, η οποία αφορά και τη ψαλμωδία της χορωδίας. Πολύ με αναπαύει η παλαιά ρωσική μονοφωνική ψαλμωδία «Ζνάμεννογιε». Αλλά αγαπώ και τη σημερινή πολυφωνική ψαλμωδία, μόνο να ψέλνουν με σαφήνεια και προσευχή.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/48282/>